

Asociația “Împreună pentru Băilești”

TEHNICI ȘI UNELTE TRADIȚIONALE ȘI MODERNE DE PRESCUIT

Istoria pescuitului în România

Pescuitul a fost o străveche îndeletnicire a omului, ca și vânatul. Din vremuri imemorabile el a căutat, învins de foame, să prindă peștii din apele pe malul cărora se așezase. Prima formă, cea mai veche, a pescuitului a fost aceea cu mâinile, fără vreo unealtă. Și astăzi, în pâraiele de munte, oameni indemanatici, cunoscând bine locurile, prind păstrăvi și zglăvoace cu mâinile, căutându-i prin preajma bolovanilor din albie.

O formă mai înaintată a acestui pescuit străvechi, primitiv, a fost aceea când omul s-a ajutat de un băț ascuțit cu care străpungea sau ținutia peștele în apă. Experiența l-a învățat apoi, văzând că uneori peștele izbutea să scape, să adauge vârfului ascuțit o „ureche” sau un cârlig pentru ca peștele să nu mai scape. Era prima formă a harponului, unealtă care i-a fost de mare ajutor omului preistoric la pescuit.

Datorită câtorva resturi de scoici și pești găsite în stratul paleolitic în urma cercetărilor și a săpăturilor arheologice, este sigur că încă din paleolitic locuitorii țării noastre, așezați în preajma cursurilor de apă, s-au îndeletnicit cu pescuitul. În urma săpăturilor arheologice, de la Băile Herculane, de pe lângă Bahlui, din lunca Dunării, de prin Moldova, Muntenia, Oltenia, Banat, Transilvania, etc., s-au găsit numeroase harpoane făcute din corn de cerb sau din oase din epoca neolitică, dar și resturi de scoici și oase de pește (crap, avat, somn, lipan, etc.). Este de asemenea sigur că în epoca neolitică omul începe să folosească la pescuit plasa, ceea ce înseamnă un progres considerabil. Plasa a fost făcută la început din fire toarse din părul și lâna animalelor, apoi din fibre vegetale, dar au fost descoperite și cantități mari de plase din lut. În Moldova, în așezarea de la Izvoare, s-a găsit o undiță din os, plată, lucrată cu îngrijire, având vârful bine ascuțit și prevăzută cu o gaură prin care se trecea sfoara. Două undițe din aramă s-au găsit în așezarea neolitică de la Dealul Fântânilor, lângă râul Bistrița.

Datorită trecerii timpului pescuitul a căpătat amploare în epoca bronzului și a fierului, peștele ne mai fiind utilizat doar pentru hrana omului ci și pentru comerț. Din epoca fierului apar și primele mărturi scrise despre apele ținutului românesc, adică despre Dunăre și principalii ei afluenți, prima mărturie fiind a lui Herodot, continuând spre prezent cu mărturi ale istoricilor, ale călătorilor străini, geografi ai lumi vechi, naturaliști, etc. Ei fac referiri în oprele lor asupra

speciilor de pești, precum sturionii, somnul, scrumbii, crap, etc., asupra râurilor, Dunării, Deltei și a Mării Negre și asupra mărimii peștilor și mulțimea lor în apele din ținuturile românești. De exemplu, naturalistul Pliniu vorbește despre Dunare și gurile ei de vărsare în număr de 6, despre lacurile Histria, Halmyris - actualele lacuri Sinoe și Razim, despre pești mari prinși, printre care somnii prinși cu harpoane și trași afară din apă cu boii, etc. Mărturiile cele mai importante și valoroase privind pescuitul la gurile Dunării și pe mare sunt cele de la cetatea Histria, unde se practica pescuitul și comerțul cu pește sărat liber, adică fără a se pune taxe și impozite. În aceste mărturi de la Histria sunt precizate locuri de pescuit (Peuce, Chilia, etc.) și specii de pești de mare (calcan, stavrizi, barbuni) și de apă dulce (crap, somn), dar în general se vorbește despre pescuitul sturionilor.

Fiind pescari vechi și numeroși, așa cum spune cronicarul lui Alexandru cel Mare, este normal ca geții sau dacii să fi avut un bogat lexic în legătură cu numele peștilor, cu uneltele de pescuit și alte aspecte ale acestei îndeletniciri. Se admite azi că ar fi de origine dacică termeni următori: mal, pârau, cârlig, baltă, etc. Dar mai bogat este lexicul românesc de origine latină cum ar fi termeni următori: pește (piscis) - a format în limba română o

familie întregă de cuvinte (pescar, pescuit, pescut, peștișor, etc.), lapți (lactes), solz (solidus), bășică - înotătoarea (bassica), crap (crapum), somn (somnia), sacul (saccus), arcul, coarda, plasa (oria), etc.

Populația din ținutul carpato-dunărean și-a continuat îndeletnicirile ei esențiale: agricultura, creșterea vitelor, pescuitul, viticultura și mineritul pe parcursul timpului în epoca migrațiilor, epoca feudalismului timpuriu și dezvoltat, precum și în perioada de după sec. XV până în prezent. Pentru oameni de pe marginea cursurilor de apă, peștele reprezenta sursa de hrană și de comerț pentru a obține bani pentru achitarea taxelor și cumpărarea celor necesare traiului, iar ca îndeletnicire, la majoritatea locuitorilor din astfel de regiuni, era pescuitul pe lângă altele.

Odată cu trecerea timpului pescuitul sa modernizat, au apărut unelte noi de pescuit, tehnicile s-au dezvoltat, astfel că prinderea peștelui în ziua de azi nu mai este așa de complicată cum era în trecut. În ziua de azi avem o gamă foarte mare de produse și tehnici care fac viața unui pescar mult mai ușoară.

Unelte vechi de pescuit

Pescuitul a constituit o ocupație secundară pentru multe zone din țara noastră. Bogăția în pește a Dunării și bălților aferente ei a făcut ca această îndeletnicire să capete aici, în sudul Olteniei, o mai mare dezvoltare în toate timpurile.

Inventarul instrumentarului pentru pescuit a fost deosebit de bogat și adaptat nu numai la multitudinea speciilor de pești și la modul de viață al acestora, ci și la natura apelor (Dunăre sau bălți), la natura bazinului hidrografic și la scopul în care se pescuia. Modificările survenite în peisajul geografic au avut repercursiuni directe în structura instrumentelor de pescuit, multe din unelte dispărând sau schimbându-și funcționalitatea. S-au păstrat și adaptat doar acele forme utilizate la un pescuit în Dunăre, lângă mal, sau în micile bazine lacustre care s-au mai păstrat după lucrările de ameliorație. Așa sunt unele unelte din plasă, de dimensiuni reduse, și cele din fier (undița, cârligele și carmacele).

Tipologizarea uneltelor de pescuit o facem în funcție de natura materialului din care sunt confecționate și, implicit, a modului în care sunt acționate. Astfel se pot distinge patru categorii de unelte:

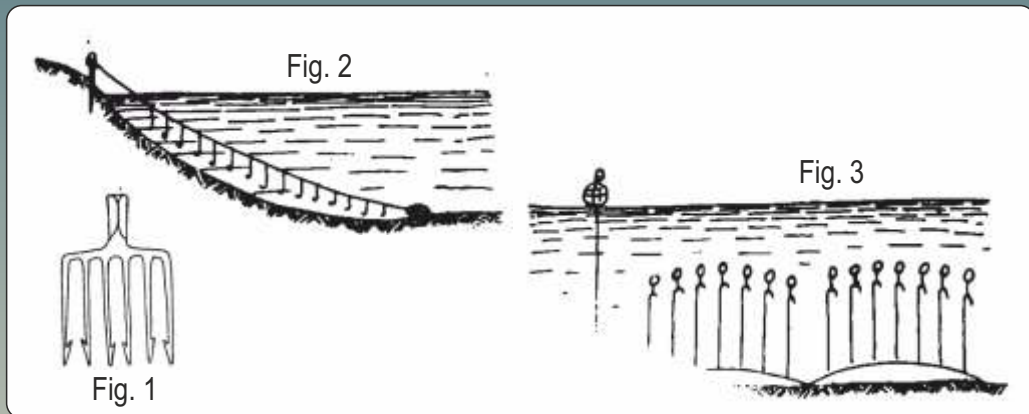
- 1) unelte ascuțite din metal;
- 2) unelte confecționate din nuiele și stuf;
- 3) unelte confecționate din plasă ;
- 4) unelte confecționate din rețea.

Uneltele ascuțite din metal au cunoscut forme variate, adaptate la condițiile unui pescuit în Dunăre și bălți. Dintre exemplarele cele mai arhaice amintim ostiile, osiile sau gidele cum sunt cunoscute pe valea Dunării oltene, instrumente cu largă aplicabilitate și pe râurile interioare. Dacă cele folosite pe râurile mici, de munte, aveau forma și mărimea unei furculițe, cele utilizate pe Dunăre erau cu mult mai mari, atât furca propriu-zisă cât și minerul de lemn pe care este montată. Furca are 3 - 6 coarne prevăzute cu ciocuri sau zâmbocuri (fig. 1). Ostiile erau utilizate la vânărea crapului în bălți, la stufărișuri, la ape limpezi și iarna la copcă.

Undița cu miner de lemn era numită bejuică, bijuică sau bujuică. În sectorul din amonte al Dunării oltene s-au utilizat undițe cu mai multe cârlige, numite strune. Mânerul este mai gros și mai scurt ca la undiță, iar de sfoara principală sunt prinse alte sfori mai mici cu cârlige și câte o bucățică de plumb care le fixează pe fundul apei. Hapca era un cârlig mai gros, ancorat de mal, folosit la

de pe Valea Dunării

pescuitul somnului. Pentru prinderea peștelui mare (crap, morun, nisetru, cegă) s-au folosit cârligele sau șirele de cârlige. Pripoanele foloseau momeală pentru atragerea peștilor iar carmacele se agățau direct de corpul acestora (fig. 2). Pripoanele variază în funcție de numărul și forma cârligelor, după lungimea și grosimea funiilor, după adâncimea la care sunt așezate și după specia de pește prinsă. Astfel, unele pripoane sunt alcătuite din 2 - 3 undițe prinse pe o sfoară mai groasă și ancorată direct pe fundul apei. Instrumente asemănătoare sunt cunoscute în zona de vest a Doljului sub denumirea de clește cu cârlige, în zona Mehedințului sunt numite zănci sau zăuci, iar în zona Calafatului zaute și sunt alcătuite din șase până la douăsprezece cârlige prinse pe o sfoară cătrănită de 10 - 12 m ancorată cu un capăt pe mal de o streajă, iar celălalt capăt fixat pe fundul apei (fig. 3). Tot în sectorul mehedințean, sforile constituiau o înșiruire de 50 sau 100 undițe ancorate la un capăt, celălalt capăt suspendat pe o tigvă fiind lăsat liber.

Dintre instrumentele arhaice confecționate din nuietele amintim coșul fără fund numit țopaică sau coș. Acesta este împletit astfel încât bețele în jurul cărora se face îngrăditura să fie mai lungi, pentru a permite fixarea pe fundul apei (fig. 4). Uneori țopaica putea fi improvizată dintr-un coș cu altă destinație în gospodărie. Cu ea se pescuia prin bălți, în stufărișuri, „când vine crapul la bătaie“, prin găturile și cozile bălților, locurile pe unde se face alimentarea și evacuarea apelor din bălți, ori pe Dunăre, la „întinsură“. În zona de vest a Doljului s-au utilizat coșurile de formă trapezoidală, având de-a latul gurii un mâner de lemn. Se pescuia prin afundarea repetată a acestora în apa bălților. Coșurile oarbe, utilizate în bălțile Dunării, erau cu mult mai mari și aveau o formă oarecum sferică, spre deosebire de coșurile utilizate pe râuri, cu forme

Unelte vechi de pescuit

alungite și dimensiuni reduse. Gura întoarsă, sub formă de pâlnie, este numită vâșog, iar corpul coșului, unde intră peștele, butie. Pentru evacuarea conținutului se desfac nuielele prinse în mănunchi la capătul posterior. Coșurile se fixau pe fundul apei cu ajutorul unor prăjini sau erau legate de o salcie de pe malul apei (fig. 5). Pentru atragerea peștelui, se ungea gura

Fig. 4

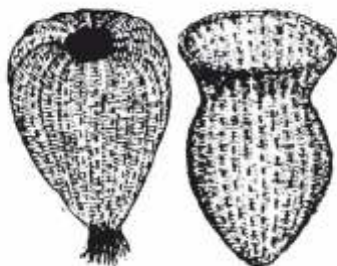

Fig. 5

Fig. 6

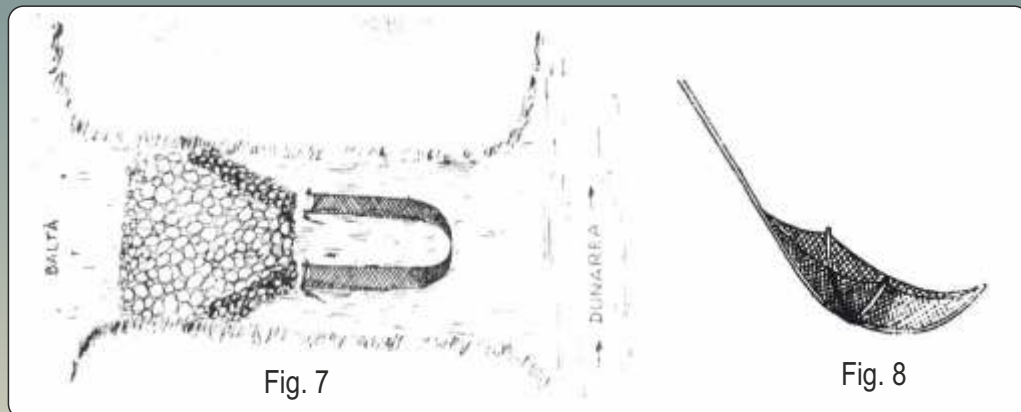
coșului cu mămăligă. Tot din categoria coșurilor oarbe erau și vâșniile compuse din coșuri mari sferice (butia), un gât întors tronconic, terminat spre partea anterioară cu o răsfrângere și o gură largă - pălăria (fig. 6). Vâșniile erau fixate pe fundul apei cu țărushi și orientate cu gura în direcția cursului apei. De multe ori, utilizarea vâșniilor se asocia pe gârle cu o instalație confecționată din stuf și paie, numită iaz sau pod, un fel de prag care lăsa din loc în loc ochiuri libere unde se așeza gura vâșniei. Cotețele din stuf, alături de garduri și paturi, sunt considerate printre cele mai vechi instalații fixe.

Pentru închiderea bălților după revărsările Dunării s-au folosit mai multe tipuri de garduri. Pleterul simplu cu înălțime de 1,5 m se bătea pe toată lungimea malurilor și era confecționat din materiale ușoare (stuf, tulpini de floarea soarelui, nuiele). Pe lângă pleter se așezau vâșniile și ochiurile de coteț. Gardurile sterpe se construiau de-a curmezișul unei gârle mari de scurgere în scopul întreruperii legăturii dintre Dunăre și baltă. Înălțimea gardurilor și rezistența lemnului din care erau confecționate depindeau de viteza de scurgere și adâncimea apei.

Acolo unde gârla are o pantă de scurgere domoală și o secțiune transversală mai îngustă, pentru mărirea vitezei de scurgere, se bat pe fundul apei niște pârugini pe care se așează pământ, formându-se o supraînălțare în formă de

de pe Valea Dunării

prag sau pat. În fața acestuia, în locul de cădere al apei, se așează leasa, coș din nuiile care reține peștele (Fig. 7). Aceste sisteme de instalații au fost folosite în zona Calafatului.

Uneltele de pescuit confecționate din plasă și lemn au cunoscut o multitudine de forme, de la cele mai simple, mici și arhaice, până la cele mai evoluat, de mari dimensiuni, adaptate unui pescuit intensiv. La rândul lor, uneltele din plasă se pot clasifica astfel:

- 1) unelte în formă de sac cu miner;
- 2) unelte sub formă de capcană;
- 3) unelte din plasă care prind peștele, înconjurându-l;
- 4) plasă în formă de sac;
- 5) plase aruncătoare.

Din plasele în formă de sac care ridică și filtrează peștele amintim: minciogul, târbocul, chipcelul, cârstașul, sacoviștea. Minciogul este o plasă mică de format conic fixată pe un lemn terminat cu o bifurcație de ale cărei capete este prinsă o nuiă, privită, care dă forma circulară gurii minciogului. Asemănător minciogului, în vestul Doljului se utilizează târbocul, cu care se pescuiește pe sub maluri, pescarii folosindu-se de știoldice, bețe lungi, scobite la un capăt care prin lovirea în apă produc un zgomot caracteristic, care atrage peștele. Chipcelul este o unealtă alcătuită dintr-un miner lung și două nuiile semicirculare încrucișate, numite privite, de care sunt prinse colțurile unei plase pătrate. Cu chipcelul se pescuiește în Dunăre de la mal și la baltă din luntre. Uneori se folosește un sistem de pârghii pentru acționarea lui. Cârstașul (Fig. 8) sau posfatul este o unealtă sub formă de lingură, compusă

Unelte vechi de pescuit

dintr-un schelet de lemn (sulul, ierneagul și nuielele) pe care este întinsă o plasă. Fiind un instrument greu, pescarii foloseau un sistem de pârghii pentru a-l manevra. În zona Porților de Fier s-a utilizat o unealtă asemănătoare cârstașului, dar mult mai mare, numită sacoviște. Scheletul de lemn compus din sul, strenac și mâinile sacului fixau, prin intermediul unei sfori, povara sacului, o plasă numită sac. Cu sacoviștea se pescuia la 2-3 metri distanță de mal, de aceea era nevoie să se construiască o schelă terminată la capăt cu o punte, splau, de care se ancora sacoviștea. La această instalație se adaugă o apărătoare din crengi și lemne cu scopul de a orienta peștele spre gura sacoviștei. Ghelbereul, utilizat în zona Mehedințiului, este constituit dintr-un sac de plasă cu gura fixată pe o nuia; el se ține de un mâner fixat într-un lemn bifurcat ce-i servește drept punct de sprijin. În sudul județului Dolj s-a utilizat sacul de scoici, asemănător minciogului, numai că în jurul gurii era montat un triunghi de fier ce avea pe una din laturi dinți ca la greblă.

Asemănătoare cu vârșiile din nuiele și funcționând ca o capcană, sunt vârșiile confecționate din plasă, în formă de sac, întinse pe cinci cercuri de nuia, al căror diametru descrește de la gură spre bază. Gâtul întors ca o pâlnie și compartimentarea sacului nu permite ieșirea peștelui prins. De prima nuia se fixează o aripă, plasă lungă și îngustă care orientează peștele spre gura vârșiei. De obicei aceste vârșii se fixau perechi pe fundul apei, sau, când aveau două aripi, ele se fixau pe gârle, în forma literei V, ca un fel de leasă cu vârșia la mijloc (Fig. 9). Pe gârle, unde apa se îngusta, se așeza vârșie lângă virșie, barând cursul văii.

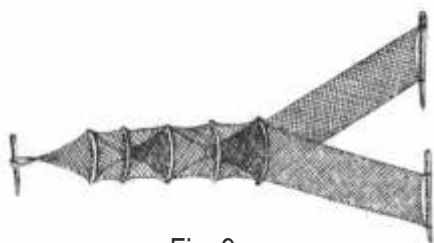

Fig. 9

Fig. 10

Din plasele care înconjoară peștele, pe Dunărea olteană s-au utilizat jegajnițele și voloacele. Jegajnița, jigajnița, sau jeganița este o plasă dreptunghiulară de 2-6 m lungime și 1-1,5 m lățime, fixată la capete de două

de pe Valea Dunării

mânere de lemn. Este purtată de doi oameni: unul merge la adânc și altul pe lângă mal. Volocul, alovul sau plasa, are o formă asemănătoare dar de dimensiuni mult mai mari (lungimi de 30 - 60 m și chiar 80 m și o lățime de 2,5 - 3 m). Marginea de sus este susținută de o frânghie numită plută și marginea de jos de o alta numită dolniță. Volocul era mânuit de trei oameni: unul mergea pe lângă mal, ceilalți doi cu luntrea pe curentul apei. Atât jegajnița cât și volocul formează prin modul de fixare pe minere un sân sau o burtă care menține în interior peștele prins. După parcurgerea unei distanțe de 50 - 60 m în sensul curentului, pescarul de la adânc se apropie de mal și printr-o mișcare simultană și bruscă răstoarnă conținutul plasei.

Din gama variată a plaselor sub formă de sac întrebuințate în apele noastre, pe valea Dunării oltene se întâlnesc trei asemenea forme: lăptașul sau luptaciu cu adâncimi de 15 m și gura de formă dreptunghiulară, lungă de 3,5 m (fig. 10). În timpul pescuitului gura sacului se menține deschisă datorită unor frânghii situate pe marginile superioară și inferioară prevăzute cu plute și plumbi. Ele sunt întărite de două stîngii de lemn fixate pe lățimea gurii. De acestea sunt prinse sfori, numite și codule, cu care se mânuiește sacul. Oria are o formă asemănătoare, cu gura largă, lăsând pe părțile laterale două deschizături, numite paznice. Marginea de sus și de jos este susținută de câte o sfoară, numită povară. De povara de sus sunt prinse două streje (sfori nu prea groase), iar de sfoara de jos sunt legate, prin intermediul a două greutăți (postăvețe), două odgoane. Oria se mânuia de capetele strejelor și odgoanelor (Fig. 11). Dimensiunile ei variau în funcție de condițiile hidrografice ale bazinului Dunării. Astfel, în Dolj oriile erau mari, pe când cele din zona Mehedinți aveau dimensiuni reduse (3 m adâncime și 3 m lungimea gurii). Cu lăptașul și oria se pescuia din luntrii, la adânc, pe mijlocul Dunării și la gropii.

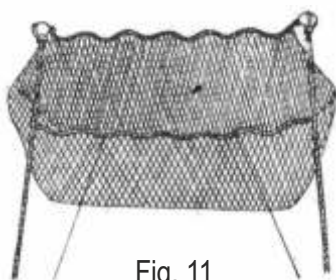

Fig. 11

Fig. 12

Dintre uneltele utilizate prin aruncare, cel mai frecvent era prostovolul (Fig.12), o plasă rotundă cu o circumferință de 12 - 20 m. Prin ochiurile de la marginea lui este trasată o sfoară groasă, numită obor, de care sunt prinse bucăți de plumb și strejele, sfori mai subțiri, care, trecute printr-un inel, sunt strânse într-un belciug. Mânuierea prostovolului cere o anumită îndemânare. El trebuie aruncat astfel încât să rămână perfect întins pe suprafața apei. Strângerea se face prin acționare asupra capetelor strejelor, ceea ce duce la răsfrângerea poalelor prostovolului spre interior, prinzând peștele ca într-o capcană. Năvoadele, folosite la pescuitul în bălți, erau mai mici decât cele utilizate la Dunăre. Dacă primele aveau doar 10 - 20 m lungime, celelalte atingeau 150 - 300 m. Partea centrală a năvodului, numită matiță, are formă de sac având de o parte și alta două aripi din plase înguste și lungi. Gura năvodului este susținută de frânghii, numite cheile năvodului, marginea superioară a aripei de un odgon cu plute, iar marginea inferioară de un odgon cu plumbi numit dolniță. Capetele sunt prinse de clece, niște bare de lemn de la capătul aripilor. Năvodul se mânuiește de frâne, prinse de clece, de către mai mulți pescari în două sau trei luntrii. Cu năvodul se pescuiește și iarna, sub gheață, prin copci (la vistirie).

Ultima categorie o constituie plasele din rețea. O mare utilizare au avut-o setcile simple dintr-o plasă deasă și setcile cu sirecuri, rărișuri, sau radine, alcătuite din două plase (deasa cu o sirecură și deasa cu două sirecuri). Eficiența setcilor la pescuit depinde de cetuirea acestora (așezarea pânzelor pe odgon). La Dunăre setcile se lăseau libere sau se ancorau la unul din capete. La baltă ele erau fixate la ambele capete cu prăjini. Alteori ele se manevrau din cinuri sau luntrii. Cu setcile se prindeau mai ales scrumbii, crapi, iar în zona Porților de Fier, cegă.

După cum se cunoaște, sectorul Dunării oltene, alături de celelalte mari bălți (Greaca, Ialomița și Brăila) și de Deltă, a reprezentat dintotdeauna cel mai important domeniu piscicol al țării noastre. Cu toate acestea, deși locuitorii satelor dunărene în mare număr și în anumite perioade de timp au practicat pescuitul nu numai pentru consumul propriu dar și pentru comercializare, nu putem vorbi de o specializare propriu-zisă a satelor respective, pescuitul înscriindu-se ca o ocupație complementară pe lângă cele principale, de cultivare a plantelor și creșterea animalelor.

Unelte moderne de pescuit

Odată cu trecerea timpului și echipamentele de pescuit au evoluat. S-au făcut progrese semnificative în acest domeniu și vom enumera în continuare doar câteva din acestea.

Lansetele

O lansetă de pescuit este o tijă lungă și flexibilă folosită de pescari pentru a prinde pești. Lungimea tijei poate varia între 0,61 și 6,10 m. Pentru a ademeni

peștii, momeala sau nălucile sunt prinse pe unul sau mai multe cârlige atașate la strună. Aceasta este în general stocată pe un tambur care reduce riscul ca struna să se încurce.

În mod tradițional, lansetele sunt fabricate din bambus, în timp ce în ziua de azi sunt de obicei din fibră de sticlă sau

carbon. Spre deosebire de plase, care sunt de obicei utilizate în subzistență și pescuitul comercial, lansetele de pescuit sunt folosite mai des la pescuitul de agrement și în competiții. Diverse tipuri de tije de pescuit sunt concepute pentru tipuri specifice de pescuit.

Compania Horton Manufacturing a introdus pentru prima dată o tijă din oțel în 1913. Aceste tije erau grele și flexibile și nu mulțumeau mulți clienți. Următoarea apariție importantă în lansetele de pescuit a fost introducerea tijei din fibră de sticlă în anii 1940.

Lansetele de grafit au apărut în anii 1960 și 1970, când Statele Unite și Regatul Unit au investit considerabil în cercetarea dezvoltării noilor tehnologii. Hewitt și Howald au fost primii care au venit cu o modalitate de a pune fibrele sub forma unei tije de pescuit, înfășurându-le în jurul unei bucăți de lemn de balsa.

În general, există trei tipuri de lansete utilizate astăzi: din grafit, fibră de sticlă și tije de bambus. Cele de bambus sunt cele mai grele, dar oamenii încă le folosesc. Tijele din fibră de sticlă sunt cele mai grele dintre noile tije din material fabricat chimic. Acestea sunt în mare parte populare pentru pescarii

Unelte moderne de pescuit

tineri, precum și pentru pescarii care nu își pot permite tijele de grafit, în general mai scumpe. Ele sunt mai frecvent întâlnite în rândul acelor pescari care pescuiesc în zone accidentate, cum ar fi pe stânci sau stâlpi, unde există riscul să lovească lanseta. Acest lucru poate provoca ruperea ei, ceea ce face ca o tijă din fibră de sticlă să fie preferabilă pentru unii pescari datorită durabilității și a accesibilității sale în comparație cu tijele de grafit. Cea mai populară lansetă de astăzi tinde să fie cea grafit pentru caracteristicile sale: greutatea mică și capacitatea de a permite o distribuție suplimentară și mai precisă. Lansetele de grafit tind să fie mai sensibile, permițând utilizatorului să simtă mai ușor mușcături de pește.

Mulinetele

În funcție de schema cinematică, mulinetele sunt de 2 tipuri:

- mulinete cu tambur rotativ (în mai multe variante);
- mulinete cu tambur fix (în mai multe variante).

În funcție de lagărele utilizate întâlnim:

- mulinete cu bucșe;
- mulinete cu rulmenți;
- mulinete mixte.

Cele mai răspândite și utilizate mulinete sunt cele cu tambur fix.

În general, când cumpăram mulinete trebuie să ne orientăm către acele modele care corespund scopului urmărit; pentru pescuitul răpitorilor sunt utile mulinetele cu tambur mic, ușoare, cu cât mai mulți rulmenți. Pentru pescuitul staționar vom putea opta și pentru modelele cu bucșă sau mai recomandat mixte, ținând cont că prețul este proporțional cu numărul de rulmenți, iar mărimea acesteia va fi aleasă în funcție de grosimea și lungimea firului dorit.

Sonarul

Un aparat de sonar trimite pulsații de valuri de sunet prin apă. Când aceste pulsații lovesc obiectele ca peștii, vegetația sau substratul, sunt reflectate înapoi la suprafață. Aparatul de sonar măsoară cât de mult ia pentru ca valul de sunet să coboare, să lovească un obiect, și apoi să se întoarcă înapoi, în sus. Este același sistem eco-localație pe care delfinii și liliicii îl folosesc. Această informație permite aparatului să analizeze adâncimea obiectului din care s-a reflectat.

Pulsațiile de sunet care se întorc sunt convertite în semnale electrice și apoi afișate, arătându-le pescarilor adâncimea și duritatea substratului și orice alte obstacole întâlnite.

Senzorii de pescuit

Senzorii de pescuit sunt niște sisteme de avertizare care vor emite sunete. Aceste sunete vor semnaliza momentul în care peștele a mușcat. Mai mult decât atât, sistemul nu te va avertiza doar sonor, ci și vizual. Desigur, sistemul de alertare vizual va fi util numai pentru cei care aleg să pescuiască noaptea. Ele se vor monta pe lanseta, pe rodpod sau pe suporti individuali, într-un mod foarte ușor.

Senzorii de pescuit sunt, evident, rezistenți la apă iar pachetul va include și un led de iluminare cu memorie.

Așadar, senzorii reprezintă un ajutor de nădejde în orice partidă de pescuit și este recomandat să îi folosești de fiecare dată când ai ocazia, pentru o eficiență crescută.

Daca te vei folosi de aceasta metodă, vei fi alertat imediat ce peștele va mușca și vei putea să iei măsurile. Tehnologia aceasta nu va face decât să îți ușureze viața și îți va îmbunătăți tehnica de pescuit. Se vor observa schimbări semnificative încă de la bun început, mai ales dacă vei folosi și un swinger.

Swingerul este acel dispozitiv care se va asigura că senzorul tău va funcționa în cei mai buni parametri și va reduce astfel semnificativ numărul de alarme false. De asemenea, va scădea riscul ca peștele să tragă și avertizorul să nu sesizeze și astfel să nu te atenționeze. Ce face swingerul este să se asigure că firul tau este în contact cu rola senzorului atunci când se deplasează.

Tehnici de pescuit, pentru a

În anumite perioade din an, de exemplu când este sezonul de pescuit la păstrăv, râurile și cursurile de apă devin noroioase și deci nu se mai poate vorbi despre confort la pescuit. Și totuși pescarii se bucură de această activitate, ei folosesc cele mai bune tehnici pentru a prinde păstrăvi mari, folosind de exemplu momeala artificială.

Păstrăvul este favoritul pescarilor din toate timpurile; există numeroase povești amuzante și emoționante despre pescari ce și-au testat abilitățile în prinderea acestei specii de pești.

Cei care se amuză pe seama lor, trebuie să știe că de fapt ratează o experiență frumoasă, trăită cu adevărat de pescari. Uneori experiența este și mai palpitantă când este asociată cu o ambarcațiune de pescuit, mai ales la pescuit de pești răpitori.

Pescuitul este o activitate plină de distracție, așa că cei care au timp suficient, ar trebui să profite din plin de ea. Dacă sunteți interesați și de alte tehnici de pescuit, puteți afla despre ele în cele ce urmează, acestea fiind folosite în mod frecvent de pescarii amatori sau cu experiență din țara noastră.

Pescuit în larg

Pescuitul în larg a devenit foarte popular în ziua de azi, pentru că oferă posibilitatea de a utiliza o gamă variată de tehnici și de a prinde multe specii diferite de pești. Mulți români au obiceiul să pescuiască la țarm, la mare, mai ales că acesta este unul dintre cele mai accesibile tipuri de pescuit în apă sărată.

Pescuitul la țarm este de fapt pescuitul în apă sărată, foarte aproape de mal, la adâncimi de cel mult 30 de metri. Unii pescari caută zone prielnice în port, la

prinde specii diferite de pești

diguri sau în lacuri cu apă sărată. Echipamentul de pescuit poate varia foarte mult, el se alege în funcție de varietatea peștilor țintă și tehnica aplicată.

Pescuit la feeder

În acest caz, cea mai simplă este montura cu plumb picătură, folosită de foarte mulți pescari. Plumbul este pentru lanseuri lungi și are forma unei picături de apă – o formă aerodinamică și hidrodinamică. Baza picăturii se înfinge în nămol, iar astfel vârtejul va fi la suprafața mълului.

Prin această tehnică de pescuit se prind diferite specii de pești - roșioară, plătică, caras, etc. Pentru ape curgătoare se folosește frecvent montura coșuleț feeder, care are 30 - 40 g și cârlige cu spin pentru momeală, de număr 8 sau 10.

Pescuit plantat

În procesul de pescuit, unii pescari folosesc o barcă gonflabilă (care poate fi uneori un lucru indispensabil pe întinderile mari de ape), în timp ce alții preferă un navomodel (bărcuță) pentru plantat, cum sunt cele de aici.

Bărcuțele de plantat cu momeală sunt rapide și ușor de manevrat, unii pescari spun despre ele că ar fi mult mai eficiente la pescuit decât o lansetă foarte performantă. Cu ajutorul lor, pescarii lasă momeala și montura exact în locul de pescuit stabilit, unde consideră că ar avea șanse de a prinde capturi de pești mult mai mari.